

Друзі по шахах

Як вони могли грати, не розуміючи мови одне одного?

Олівія Кіттерман

(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася в Німеччині.

“Світло істини чудове!”* — співав Матвій. Його мама і братик Тимофій співали разом з ним. За вікном автомобіля було темно. Але завдяки пісні на душі ставало трохи світліше.

Той час для Матвія і його сім’ї був сповнений страху. Вони приїхали в Німеччину, тому що вдома стало небезпечно. Вони були в дорозі вже два дні і майже дісталися місця призначення. Місцевий єпископ у Німеччині віз їх до місця, де вони могли зупинитися.

Матвій радів, що Небесний Батько допоміг їм безпечно дістатися Німеччини. Але він сумував за татом. Той мусив залишитися в їхній країні через війну. Матвій дуже за нього хвилювався.

Єпископ припаркував машину поряд з будинком. “Ласкаво прошу до мене додому!”

Матвій взяв свою сумку і пішов за своїми рідними в будинок. Було тихо. Мабуть, сім’я єпископа рано пішла спати.

“Ви можете зайняти кімнати Матса і Лори, поки ви житимете тут”, — сказав єпископ.

“Стривайте! — сказала мама. — Їм не обов’язково віддавати нам свої кімнати”.

Єпископ усміхнувся: “Вони роблять це з радістю. Ми хочемо, щоб вам було зручно”.

Мама кивнула: “Дякую!”

Зранку Матвій і Тимофій пішли на кухню поснідати. Єпископ сів за стіл разом з хлопцем і дівчинкою. Здавалося, що вони не набагато старші від Матвія.

“Це мої діти — Матс і Лора”, — сказав єпископ.

“Приємно познайомитися”, — сказав Тимофій.

Матс і Лора мали трохи спантелечений вигляд.

“Вони не знають твоєї мови, — сказав єпископ, — але я впевнений, що ви станете хорошими друзями”.

Матвій нахмурився. Як вони можуть бути друзями, якщо вони не можуть говорити одне з одним? Він відчував, ніби те чудове світло істини, про яке він співав напередодні ввечері, згасло.

Після сніданку Матс і Лора показали їм ігрову кімнату. Двоє молодших дітей грали з іграшками. Матвій подумав, що вони були молодшими братами Матса і Лори.

Матс щось сказав. Це звучало як запитання, але Матвій нічого не зрозумів. Матс сів і відкрив коробку з картками. Він розклав їх на стосики. Тоді він та Лора взяли свої картки. Матвій хотів грати. Але він не знав як!

Матс походив карткою і подивився на Матвія. Він знову щось сказав.

Матвію хотілося плакати. Він не хотів жити в Німеччині, якщо він нікого не міг зрозуміти.

Лора щось сказала Матсу і побігла до шафи. Вона повернулася і розклала на підлозі нову гру.

Матвій знав цю гру. Дерев’яні фігурки мали такий самий вигляд, що й ті, які були у нього вдома. Це були шахи! Він годинами грав у шахи з татом. Матвій радісно закивав головою. Він знав, як у це грати.

Лора широко усміхнулася і почала розставляти фігурки.

Матвій походив пішкою на дві клітинки і подивився, як Лора ходить конем. Потім Матвій збив коня Лори слоном. Вони з Тимофієм раділи. Лора видала звук розчарування, але продовжувала усміхатися.

Вони грали довго. Незабаром усі діти сміялися разом. Вони не розуміли слів одне одного, але їм все одно було весело.

Упродовж наступних кількох тижнів вони знайшли багато спільних ігор. Вони грали на вулиці у футбол з іншими німецькими дітьми. Матвій уже вивчив декілька слів німецькою. Іноді він робив помилки, але не здавався.

Матвій все ще сумував за татом і за домом. Але він був вдячний, що Небесний Батько допоміг йому знайти нових друзів. ●



ІЛЮСТРАЦІЇ ХАННИ ЛІ